

[Skræppenborg-Nielsen.]

soldater, men en international politistyrke til brug for De Forenede Nationer, og det er det, vi har tænkt på med vort ændringsforslag under nr. 559. Et sådant forslag kan mig bekendt ikke være ubekendt, hverken for socialdemokratiet eller det radikale venstre, og vi mener, det er det, vi skal søge at nå.

Det ærede medlem hr. Brodthagen spurgte også, om denne beredskabsstyrke skulle være en art nudister, fordi vi også gik ind for at nedlægge den militære klædefabrik. Det skal de naturligvis ikke, og jeg har måske lov til her at tilføje, at det ærede medlem hr. Brodthagen jo heller ikke går nøgen, selv om han ikke får tøj fra den militære klædefabrik. Der er andre steder, man kan købe tøj. I det hele taget er det, der er nævnt her, jo noget, der kan forhandles om; jeg ved udmærket, at de 100 mill. kr., vi har stillet forslag om, er et tal, der er anslået. Vi kan ikke sige nøjagtigt, hvad en sådan beredskabsstyrke vil koste, men jeg håber med disse ord at have besvaret det ærede medlem hr. Brodthagens spørgsmål.

**Rimstad:** Som jeg på mit partis vegne allerede ved første behandling af finanslovsforslaget sagde, vil vi af flere grunde ikke kunne stemme for lovforslaget.

Vi har særlig hæftet os ved lovforslagets voldsomme overbudgettering og ved de uhyre udgifter til folkepension, der ydes på forsørgelsesbasis, men som burde hvile på et forsikringsprincip, der ville gøre udgifterne for den enkelte overkommelige og hindre ethvert politisk misbrug af loven forud for et valg.

Også en række af de tilskudsordninger, som lovforslaget er udtryk for, finder vi urimelige og skadelige for vort samfund. Der er ingen mening i, at velhavere skal have tilskud til deres børn fra staten; noget sådant kan ikke længere anses for at være tiltrængt; det er ensbetydende med en fordelingspolitik, hvis endemål er at gøre os alle lige, d. v. s. alle lige fattige.

Vi har gennemgået den af finansudvalget udarbejdede tillægsbetænkning og de ændringsforslag, der er fremkommet. Der er naturligvis i dette materiale intet, som kan ændre vor principielle stilling, og vi vil derfor, inden lovforslaget ophøjes til lov —

for vi nærer jo ikke tvivl om, at lovforslaget vil blive vedtaget — endnu en gang præcisere, at vi ikke kan stemme for lovforslaget som helhed, men at vi med hensyn til ændringsforslagene vil stemme således, som vi synes de passer med vor opfattelse af, hvad der er rigtigt, eller i hvert fald af, hvad der går i den rigtige retning.

Vi vil derfor stemme for ændringsforslagene nr. 12 og 13 til § 1, for nr. 147 til § 10, for nr. 193-205 til § 13. Vi vil også stemme for ændringsforslagene nr. 560, 561, 571, 573 og 574 til § 21, ligesom vi vil stemme for ændringsforslag nr. 706 til § 30 og nr. 50 til § 2. Endelig vil vi stemme for ændringsforslag nr. 323 til § 17, nr. 579 til § 22, nr. 673 til § 28, nr. 705 til § 30 og nr. 707 til § 30. Vi vil derimod hverken stemme for eller imod de øvrige ændringsforslag med undtagelse af ændringsforslag nr. 701 til § 30 samt de ændringsforslag, som socialistisk folkeparti har stillet; disse sidste ændringsforslag vil vi stemme imod.

**Finansministeren (Kjeld Philip):** Jeg vil gerne begynde med at takke finansudvalget for det arbejde, der er udført, og partierne for den meget store tilslutning, idet de større partier har kunnet tiltræde en meget væsentlig del af de ændringsforslag, vi har til behandling i dag.

Af de emner, der har været til debat, er vel spørgsmålet om bemyndigelsen til ekstraordinære opkøb af obligationer for 250 mill. kr. det, der har optaget sindene mest. Det ærede medlem hr. Brodthagen mente, at det havde sin betydning, at man havde en sådan bemyndigelse for derigennem lettere at få, som det ærede medlem betegnede det, nationalbanken til at „give pote“. Jeg føler trang til at bemærke, at dette er udtryk for en opfattelse, som jeg ikke helt synes svarer til det, der faktisk foreligger. Samarbejdet med nationalbanken har i det sidste års tid — også før den tid, men jeg kender måske mere til det i det sidste års tid — været særdeles godt. Der føres regelmæssige forhandlinger med nationalbanken og praktisk taget altid i en yderst venskabelig form og med stor enighed om de pengepolitiske og i et vist omfang også de finanspolitiske foranstaltninger, der træffes.

Jeg tror, det er praktisk, at der findes